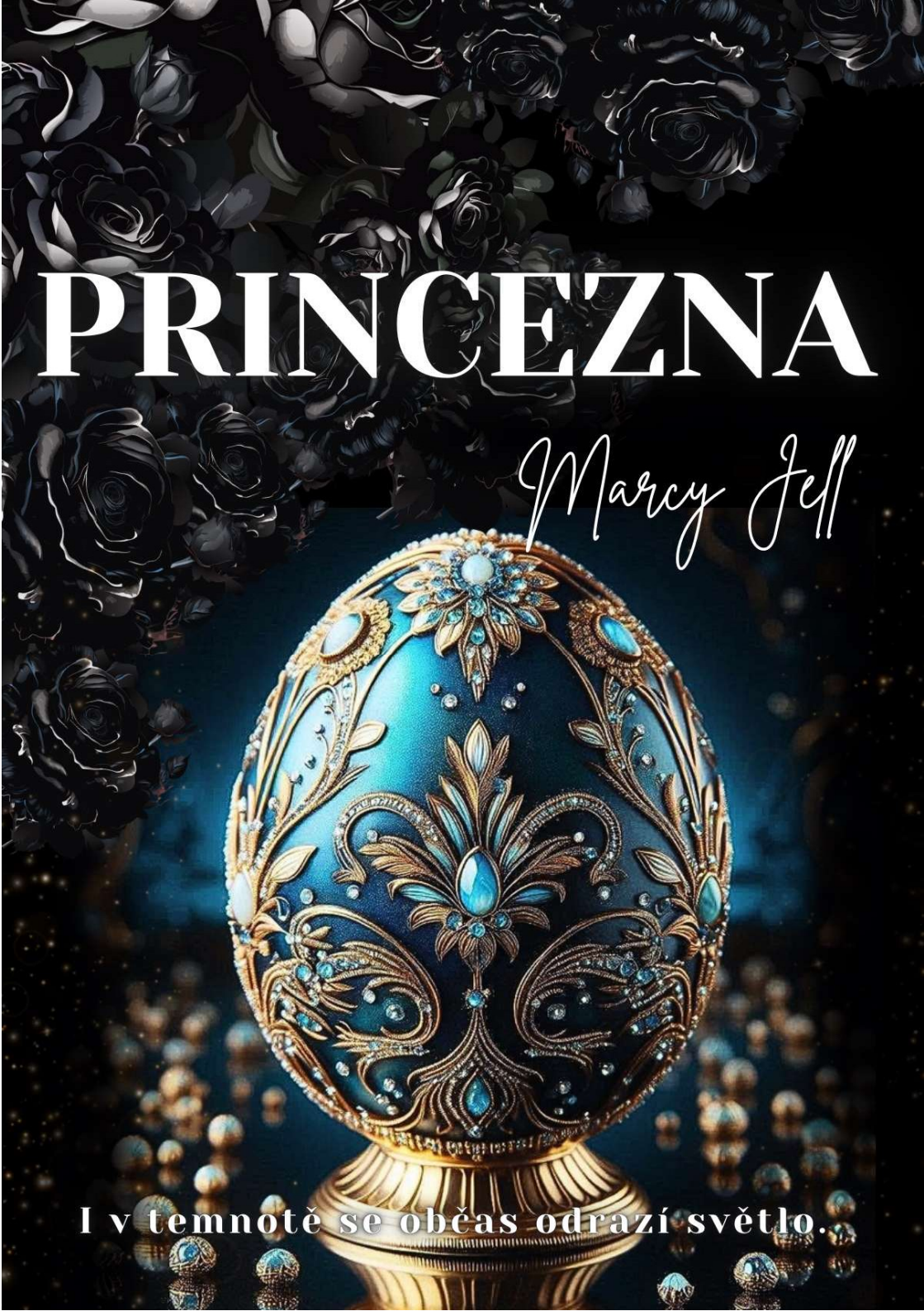

PRINCEZNA

Marcy Jell

I v temnotě se občas odrazí světlo.

PRINCEZNA

Marcy Jell

Brno 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 91. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © ***Marcy Jell***

Obálka © JPolc

Obrázky jsou z Canvy, nebo vygenerovaný z Perplexity

Redakce: Emily Ross

Korektura: Nicol Keithe, Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková

Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tahle kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 25062025

ISBN:

978-80-53064-30-9 epub

978-80-53064-29-3 mobi

978-80-53064-28-6 PDF

Anotace

Když si moje sestra vzala irského Ďábla, spatřila jsem všechny stránky temného světa. Najednou jsem přestala být nenápadná. Z malé holky jsem se musela stát rozumnou ženou. Jak řekl sám ďábel, byla jsem princezna – PRINCEZNA PODSVĚTÍ.

Hodili mě do světa velkých her a sázek o životy,
ve kterých jsem se musela naučit plavat, abych přežila.

Ty roky jsou už, díkybohu, za mnou,
ale před minulostí se nedá utéct.

Znám lidi, kterým bych se měla vyhnout, klidit se jim z cesty
a nejlépe se jim ani nepodívat do očí.

Jenže on byl ABASY.

Před ním se nikdo neschová.

Když se po tolika letech zjevil, už jsem nebyla ta,
jakou si mě pamatoval. Moje rozbité srdce patřilo někomu jinému,
ale on v tom neviděl překážku.

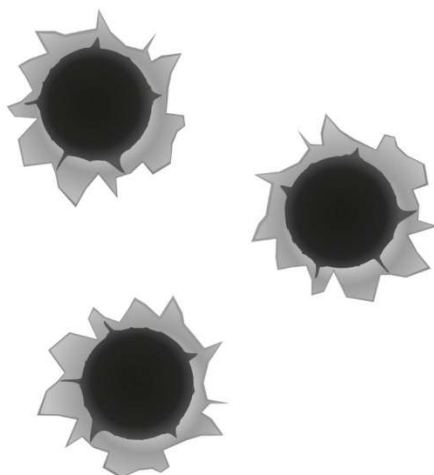
Zatoužil po mně, a co chtěl, to i dostal.

Navíc jsem měla něco, co bylo jeho...

Jmenuju se Casey a tohle je moje cesta PODSVĚTÍM.

I přes veškerou temnotu je možné v lidech zahlédnout světlo, drž se ho, je to naděje v dobro, které v nich zůstalo.

Playlist

SHE KNOWS - J.COLE, CULTS,
AMBER, COFFMAN
SOBER - P!NK
ANOTHER LEVEL - ON THE
LARCENY
MONA LISA - RAYELLE
SONNENTANZ - SUN DON'T SHINE
- KLANGKARUSSELL, WILL HEARD
FLOWER - MOBY
SILENCE - KLASS, MICHAEL
ROMAN
DREAMS (WILL COME ALIVE) -
RADIO EDIT
WILDFIRE - RAYELLE
DARKSIDE - NEONI
SUN - DURKHOLD
ELDZHEY - 360°
ELDZHEY - PBAHBIE
ELDZHEY - PO3OBOE B

PROLOG

Její oči...

Tak něžné, oddané...

Jako kdyby čekala, že já budu ten, kdo ji spasí.

Jako kdyby mi věřila.

Jako kdyby ve mě věřila.

Očarovala mě!

Mě! Abasyho... Nestvůru z temnot.

Byla jediným světlem na konci tohotole posraného tunelu černa.

Zavřel jsem oči jen proto, abych se v myšlenkách vrátil ke dni, který mě navždy zlomil.

Po úmorném letu z Aruby, toho dokonalého světa jako vystřiženého z ráje, kde jsem poprvé ochutnal sladkou chuť jejího těla, jsem se ocitl přímo ve spárech Satana.

Stál tam a vysmíval se mi do obličeje, zatímco mě ruští vojáci odváděli v poutech. Věděl, že můj život skončil...

Doufal v to od doby, kdy jsem se narodil, a konečně se mu jeho přání splnilo.

Byl jsem návnadou, řešením pro spleťtíou situaci, která potřebovala zástěrku. Použil mě jako zasranou šachovou figurku a díval se, jak mě odvázejí. I přes kované dveře obrněného vozu jsem slyšel jeho lstivý smích.

A tak jsem byl tady, ve sněhovém pekle ruského gulagu. Odpykával jsem si trest mojí rodiny a snil o budoucnosti, která pro mě nebyla dosažitelná. Uvrhli mě do nejhlubšího pekla, kde místo ohně a pachu síry byl jen chlad, který se mi nořil až do morku kostí.

Šest let zkurveného teroru a budování si dalších přátel v tak nepřátelském prostředí. Stal jsem se nejhorším z nejhorších, děsivější než jsem kdy byl. Ukoval jsem tu ze sebe monstrum, před kterým se krčili i někteří dozorcí, a jediné, co mě drželo nad vodou a hřejivě obalovalo moje srdce, byla vzpomínka na ni.

Na její oči, tak moc podobné očím mé matky. Jediné čisté duše na tomto světě. Duše, kterou mi Satan vzal...

Ale já se odsud dostanu, nebudu první, komu se to povede.

Potřebuju se jí znovu podívat do očí a najít v sobě lidskost. Vzpomenout si na to, jaké to je být člověkem, a ne zvířetem. Zjistit, jestli v sobě ještě nějaké střípky mám, protože jenom ona je ve mně dokázala vidět.

Jsem na místě, kde světlo končí. Kde se dá najít jen utrpení a muka, ale jediné, co mě drží nad hladinou, je její tvář.

Zklamal jsem ji...

Využil jsem ji...

Už brzy se nadechnu svobody a pak mi nic nezabrání v tanci se Satanem.

Moje Princezna počká... Víím, že na mě počká...

1.Kapitola (Casey)

O sedm let později

Pátek, pomyslela jsem si a podívala se na kalendář, který mi ukazoval datum patnáctého srpna. Nenáviděla jsem pátky, znamenaly totiž dva dny volna. V ty dny se mohlo stát cokoliv, ale s jistotou jsem věděla, že já se unudím k smrti, anebo budu cítit ten tlak na prsou jako vždy, když nastal víkend.

„Casey, máme v čekárně ještě jednoho pacienta,“ usmála se na mě Selena.

Byla to Hispánka, která se sem vloni přistěhovala, zrovna když jsem zařizovala ordinaci, s jejímž financováním mi pomohl Nate. Vyvěsila jsem inzerát na příjem zdravotní sestry a ona byla první. Sympatická mladá dvacetiletá holka s kudrnatými vlasy, snědou pletí a těma nejzelenějšíma očima, jaké jsem kdy viděla.

„To zvládnou, Seleno, běžte domů, Rick na vás už určitě čeká,“ pousmála jsem se.

„Vážně?“ rozzářila se jí tvář. „Máme dneska výročí.“

„Tak padejte, na co čekáte?“ vyháněla jsem ji. „Jedno dítě je nic oproti rannímu návalu, který tu máme každé pondělí.“

„Vy jste zlatá doktorka,“ zatančila na místě a rychlým krokem se vydala ke dveřím, ze kterých vyšla. Do ordinace mi poslala sedmiletého chlapečka jménem Daniel, který byl mým stálým pacientem.

„Ahoj, Danieli,“ usmála jsem se na něj. „Tak copak je to dnes?“

„Ahoj, Casey,“ zamračil se. „Bolí mě hlava a po těle mám pupínky.“

Daniel byl mým častým pacientem, vzhledem k jeho oslabené imunitě, na kterou nezapíralo téměř nic. Vytvořila jsem si s ním pouto, díky čemuž jsem mu dovolila, aby mi říkal jménem. Zvedla jsem oči k jeho matce, která ho držela okolo ramen.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ zavrtěla paní Hermesová hlavou.

„Poslechnu si ho,“ přikývla jsem a na uši nasadila fonendoskop.

Vyhrnula jsem mu tričko i s mikinou, abych mu ho přiložila mezi lopatky, a prohlédla si malé zarudlé pupínky po jeho těle.

Jeho nádechy byly trhané a zrychlené, přesunula jsem se proto na hrudník a zvedla k němu oči.

Nádherný malý chlapec s rozcuchanými měděnými vlasy a očima plnýma lumpáren se na mě díval jako na zjevení.

Něco zamumlal, ale já jsem jen zavrtěla hlavou, aby nemluvil a dál poslouchala. Jeho chrapot v hrudi se mi nelíbil. Vyndala jsem z uší fonendoskop a vzala si dřevěnou špachtličku.

„Vyplázní na mě jazyk,“ přikázala jsem mu.

Daniel udělal, co jsem chtěla, a když jsem to viděla, pousmála jsem se.

„Streptokoková faryngitida,“ pronesla jsem.

„Panebože, to zní hrozně,“ chytila se paní Hermesová za prsa.

„Zní to hůř, než jaké to ve skutečnosti je. Předepíšu vám antibiotika. Chce to klidový režim, takže doporučuji žádné míčové hry, běhání, sport,“ mrkla jsem na Daniela. „A příští týden se za mnou stavíte na kontrolu.“

„Já mám ale v neděli turnaj,“ bouchl se rukama do stehů.

„Ten fotbalovej, jak jsi o něm mluvil minule na očkování?“ usmála jsem se a napsala do počítače jeho stav.

„Přesně, máme hrát proti Wexfordu,“ mračil se.

„Páni,“ hvízdla jsem a opřela se do koženého křesla. „Takže Dublin versus Wexford. Co jsi měl hrát?“

„Obranu,“ zahučel a pohrával si s tkaničkou na mikině.

„Tak třeba příště,“ usmála jsem se na něj a otevřela mu šuplík, aby si mohl vybrat omalovánky.

Měla jsem je v šuplíku přesně pro tyhle příležitosti. Dětem se těžko vysvětlovalo, že něco nemůžou kvůli tomu, že jsou nemocné. Viděla jsem to na naší Sloane. Pokaždé, když něco nemohla nebo jí to Rhea zadržela, hodila smutné oči na svého otce a do hodiny bylo její přání splněno. Měla ho obtočeného okolo prstu. S tím jsem nepočítala, když jsem mu přála holku. Doufala jsem, že mu dá pořádně zabrat, místo toho si s ním pohrávala, jak se jí líbilo. Na ni omalovánky neplatily.

Do ordinace nakoukla převlečená Selen a zamávala mi.

„Uvidíme se v pondělí, Casey.“

„Užijte si víkend,“ oplatila jsem jí a zaměřila se na paní Hermesovou. „Takže jak jsem říkala, dvakrát denně –“

Zvonění mobilu přerušilo moji větu a já se podívala na iPhone, který jsem měla položený na stole. Volala mi moje sestra. Hovor jsem jí položila a omluvila se paní Hermesové.

„Dvakrát denně jednu...“

Telefon se rozkřičel znovu a já se zamračila.

„Zvedněte si to, asi je to důležité,“ zavrčela paní Hermesová hlavou a ukázala na můj mobil.

„Rheo,“ ucedila jsem. „Já teď nemůžu, mám tu pacienta. Děje se něco se Sloane?“

„Ne, ale musíš –“

„Pracuju, pak ti zavolám,“ zavrčela jsem.

Ukončila jsem hovor a pro jistotu si telefon dala na tichý režim. Pokud se nejednalo o život mojí neteře, nezajímalo mě, co musím, toho jsem měla plné zuby doma.

„Takže, omlouvám se, jak jsem říkala, dvakrát denně jednu tabletu,“ vypsala jsem recept a podala jí ho.

„Děkujeme.“

„Danieli?“ zavolala jsem na chlapce, který se svou matkou zamířil ke dveřím.

„Ano?“ otočil se na mě, zatímco mával s omalovánkou Spidermana.

„Co jsi mi to říkal, když jsem měla na uších fonendoskop?“ naklonila jsem hlavu.

„Že máš krásné oči,“ usmál se a špičky uší mu trochu zčervenaly.

Bylo to kouzelné dítě.

Oplatila jsem mu úsměv a zvedla se ze židle. Když jsem k nim došla, rozcuchala jsem mu vlasy a sklonila se k němu.

„Ne tak krásné jako ty.“

Přitulil se ke svojí mámě a já jim otevřela dveře, abych je vyprovodila z ordinace.

„Casey?“ otočil se od východu z čekárny Daniel.

„Poslouchám,“ pozvedla jsem bradu.

„Až přijdu příští týden na kontrolu, taky ti přinesu omalovánku,“ pronesl a zamával mi.

„Budu se těšit, hrdino,“ mrkla jsem na něj. „Odpočívej.“

S úsměvem jsem za nimi zabouchla dveře od své ordinace a posadila se zpět za stůl, abych dopsala do jeho karty potřebné údaje. Najednou se ozvalo zaklepání na dveře. V rychlosti jsem zkontrolovala okolí stolu, protože Daniel měl v oblibě zapomínat své věci kdekoli se ocitl.

„Nic sis tu nenechal,“ volala jsem, než jsem došla ke dveřím.

Se smíchem jsem je otevřela, jen abych pohlédla do tváře duchovi.

„Ahoj, Princezno,“ zvedl ke mně ledově modrý pohled a vykouznil na své tváři arogantní úsměv.

Zalapala jsem po dechu a couvla směrem do ordinace.

Tohle byl jen zlý sen.

Tohle se nedělo.

On přece umřel... Nebo alespoň tak jsem si to namlouvala.

Zakryla jsem si rukou pusu a v očích mě štípaly slzy.

Sedm let...

Sedm zkurvených let, pomyslela jsem si.

Udělal krok směrem ke mně a zavřel za sebou dveře. Jeho postava byla větší, než jsem si pamatovala. Na sobě měl černé kalhoty a bílé tričko, které křičelo o pomoc, jak moc se napínalo, aby pod sebe vtěsnalo jeho svaly, které byly taky větší než předtím. Z rukávu mu stále koukala tetování doplněná o nová. Obě ruce měly dokončené kresby.

Přejela jsem pohledem přes prsní svaly, široké trapézové svalstvo až k oholené hranaté čelisti. Plné rty byly zvlněné do nádherného úsměvu, který mi dopřával, když jsme se ocitli sami. Jeho oči byly hravé, ale přesto jsem v nich zahlédla něco, co se mi nelíbilo. Bohužel jsem to nedokázala identifikovat.

Orámované byly hustými černými řasami, které mu dodávaly skoro mýtický vzhled. Boky okolo uší měl vystříhané a vršek hlavy pokrývala hustá vlnící se černota lesklých vlasů.

Byl dokonalý po všech stránkách, stejně tak jak jsem si ho pamatovala.

Zrušil mezeru mezi námi a zajel mi rukou do vlasů.

„Chyběla jsi mi,“ zašeptal a přitiskl své rty na moje.

Zavřela jsem oči, protože tahle chvíle nebyla skutečná.

Lehce mě polechtal jazykem po spodním rtu, než ho ochutnal. Tenhle polibek jsem si pamatovala. Ta vzpomínka byla jako úder blesku.

Voněl jako samo peklo. Dokonale, mužně, skoro hříšně. Nasála jsem tu vůni, abych si ji uschovala, a s trhnutím od něj ustoupila. Pusu jsem si přikryla rukou, na které se mi blyštil snubní prstýnek.

Jeho oči dopadly na prsteníček s malinkým kamínkem. Vzal mě za ní a prohlídl si ho, jako kdyby to nikdy v životě neviděl.

„Co to je?“ zvedl ke mně tvrdý pohled.

„Byl jsi pryč sedm let, Alexi,“ zašeptala jsem a cítila, jak mě v očích pálí slzy. „Odešel jsi ode mě bez jediného slova.“

„Jsi zasnoubená?“ ucedil.

„Sedm let,“ vrtěla jsem hlavou a nechala je téct. „Kde jsi byl?“

„To nechceš vědět, Casey,“ zavrčel.

Už jsem nebyla Princezna, byla jsem Casey. Tak mi říkal, když byl rozrušený nebo naštvaný.

Nestrávili jsme spolu tolik času, abychom se perfektně poznali. Ale na dovolené tehdy na Arubě s mojí sestrou a jejím manželem, jsme se sblížili natolik, že jsem k němu přilnula. Doufala jsem v naši budoucnost a viděla ji růžově. Odolávala jsem jeho šarmu, ale nakonec mu podlehla. Doufala jsem, že ta něžná slůvka, která mi při našem prvním sexu šeptal, myslel vážně. Věřila jsem mu a on se pak vypařil, jako kdyby neexistoval. Zradil mě.

„Chci to vědět, Alexi, protože je to, kurva, sedm let,“ vyhrkla jsem a ruku mu vytrhla.

„Nechceš,“ ucedil a odstoupil. „Vidím, že jsi neztrácela čas.“

Odfrkla jsem si a opřela se o Selenin stůl.

„Ty jsi tu nebyl... Myslela jsem si... Že jsi mrtvej... Všichni jsme si to mysleli!“

„Jsem tu,“ opřel se do mě ledovým pohledem. „Řekni mi, je to ten rzravez ubožák, se kterým jsi byla na škole?“

„Brandon, ne ubožák,“ bránila jsem svého snoubence.

„Brandon,“ poválel to slovo na jazyku, jako kdyby to byl odpad.
„To je fuk, jsem rád, že ses měla dobře, Casey.“

„A ty?“ vyjela jsem na něj. „Měl ses dobře, Alexi?“

Jeho oči potemněly a čelist se napjala, až jsem měla pocit, že si rozdrtí stoličky.

„Měl jsem se skvěle, Casey, skoro jako v hotelu Ritz,“ ušklíbl se a otočil se k odchodu.

„Alexi?!“ zavolala jsem na něj.

Zastavil se a prudce dýchal, neotočil se ke mně, ale čekal.

„Kde jsi byl celou tu dobu?“ zašeptala jsem.

Bez jediného slova vysvětlení opustil moji ordinaci vylepenou růžovými slony a srandovními žirafami.

Slzy mi tekly po tvářích a moje duše křičela o pomoc.

Abasi byl zpět...

Vrátil se...

2.Kapitola (Alex)

Nasedl jsem do své červené corvetty a sešlápl plyn na podlahu.

Kola se protočila v rychlém sledu akcelerace a donutila mě zatlačit se hlouběji do sedačky. Koně pod kapotou křičeli o pomoc, ale nehodlal jsem jim ulevit. Místo toho jsem trhnutím zařadil vyšší stupeň na převodovce a sledoval, jak se okolo mě krajina mění.

Potřeboval jsem být od ní co nejdál.

I Měsíc by byl moc blízko, odfrkl jsem si pro sebe.

Propletl jsem se hustým městským provozem a vyjel z města. Kousek od Murphyho kasina byl klub, který vlastnil Nate.

Pochyboval jsem, že o něm Rhea ví, protože to nebylo něco, s čím by se své ženě chlubil.

Zabrzdl jsem auto, klíčky hodil po pikolíkovi, který v červené vestičce a bílé košili okamžitě přiběhl.

„Škrábni to a natrhnu ti prdel,“ ucedil jsem směrem k němu.

„Jistě, pane,“ přikývl a ruce se mu trásly, když si sedal místo mě, aby zaparkoval.

Vstoupil jsem do exkluzivního klubu, kde si každý mohl vybrat ženu podle svého. Vzhledem k tomu, že jsem měl chuť někoho zabít, to možná nebyla nejlepší volba, ale potřeboval jsem ze sebe ten vztek vybít.

Usadil jsem se na barovou židli a položil na pult dvacku.

„Vodku, tu nejlepší, jakou máš.“

Barman přikývl a začal ji chystat.

Na moje rameno dopadla ruka, až jsem sebou nepatrně trhnul.

„Ahoj, fešáku, můžu ti nějak pomoci?“ zašeptal sladký hlas.

Sjel jsem pohledem od otevřených lodiček, přes rudě nalakované nehty na nohou, na výstavní postavu v těsných šatech s flitry, chvíli se zastavil na bujném poprsí, až jsem očima docestoval k panenkovskému obličejí. Dlouhé nepřirozené řasy na mě mrkaly, jako kdybych byl delikatesa dnešního večera, blond vlasy rámovaly tu dokonalou tvář bez sebemenší známky únavy nebo starostí.

„Dej ze mě tu ruku pryč,“ zavrčel jsem.

Rychle ji stáhla z mého ramene a zamrkala.

„Ty a tvoje kamarádka, pokoj čtyři sta čtyřicet čtyři,“ kývl jsem hlavou do chodby vedle tanečního parketu, kde se svíjely nahé ženy. „Až budete připravené, dorazím.“

Bez odmouvání přikývla a odcupitala. Když jsem viděl, že její kamarádka s hnědými vlasy, jako měla Casey, přikývla a loupla po mně očima, obával jsem se, že se jim nebude líbit, co jsem si pro ně nachystal.

Dopil jsem skleničku, která chutnala jako vymáchané sračky, a zvedl se ze židle. Prokřupal jsem si krk a rozhodl se vybit ze sebe nahromaděnou energii, když mi zazvonil telefon.

„Jo?“ ozval jsem se do telefonu.

„Dneska v sedm u nás,“ pronesl Nathaniel.

„Nemám zájem,“ zavřel jsem oči.

„Měl bys mít,“ ucedil. „Zve tě moje žena, Alexi. Sedm zkurvených let jsme tě neviděli a jediné, co jsem od tebe zatím slyšel, bylo, přistav mi letadlo a kde je Casey. Dlužíš mi vysvětlení.“

„Nedlužím nikomu ani hovno,“ utrl jsem se na něj, až se po mně pár chlapů otočilo. „Ale protože mě zve tvoje žena, dorazím.“

„Pošlu ti adresu.“

„Ještě si pamatuju, kde bydlíš,“ odfrkl jsem si.

„My už tam ale nebydlíme,“ odpověděl mi.

„Fajn, pošli mi ji.“

Zavěsil jsem a s ještě větší nasraností se vydal za ženami, které na mě čekaly.

Když jsem otevřel dveře pokoje čtyři sta třicet čtyři, otočily se na mě a byly kompletně nahé.

Kurva, projelo mi hlavou.

Sedm let, přesně tak dlouho jsem neměl ženské tělo v rukách. Přesně tak dlouho jsem si ho jen honil s myšlenkami na tu, která se hodlala provdat za největší aristokratickou nulu v Dublinu.

Obě se na mě dívaly a přemýšlely, co jsem si pro ně vymyslel.

„Kleknout,“ přikázal jsem jim, zatímco jsem si rozepínal kalhoty. „A nesahat na mě, pokud nechcete přijít o ruce.“

Zamrkaly, ale pak rychle udělaly, co jsem jim řekl. Díval jsem se na ně, jak si začaly pohrávat s mým naběhlým pérem. Zatímco jedna

mi olizovala špičku, ta druhá nasála koule. Slastně jsem protočil oči, jak moc mi to bylo příjemné.

Chytil jsem je za svázané vlasy a krotil rychlost jejich sání mého péra. Když se ruka jedné z nich opřela o moje stehno a stiskla ho, prudce jsem otevřel oči a podíval se na ni. Rychle ji stáhla a omluvně se na mě usmála.

„Dost,“ zavrčel jsem. „Na postel.“

Bylo to, jako kdybych cvičil psy, ale potřeboval jsem to mít pod kontrolou.

„Lehni si,“ přikázal jsem blondýně.

Udělala, co jsem chtěl a lehla si na záda do široké postele.

„Lízej ji,“ kývl jsem hlavou na brunetku.

Když na mě vystrčila zadek a klekla si na všechny čtyři, neváhal jsem. Nasadil jsem si gumu a bez přede hry do ní vstoupil, až vykřikla. Neměl jsem čas ani chuť čekat, než si zvykne na moji velikost. A tak jsem za zvuků sténání a vzdychání ničil její tělo, které se svíjelo. Zavřel jsem oči, protože mě absolutně nezajímalo, co dělá blondýně, ani jakým hraným stylem se na mě kouká. To všechno měly tak perfektně naučené, až mě to sralo. Potřeboval jsem se jen vybit, uvolnit a zapomenout. A to mi v téhle kundičce nešlo, protože jí přede mnou prošlo dost návštěvníků. Frustrovaně jsem přirážel a její výkřiky mě sraly ještě víc.

Chytil jsem ji pod krkem a přitáhl k sobě.

„Drž hubu.“

Zrychlený dech byl jedinou známkou toho, že věděla, co mi vadí. Přirážel jsem s větší silou a ona vzdychala. Nepřestával jsem ji držet a čím víc jsem se blížil k vrcholu, tím víc jsem svůj stisk na jejím krku upevňoval.

Zavrčel jsem a cítil, jak se guma naplnila mým semenem. Bylo mi srdečně jedno, jestli z toho ona něco měla. Ale když jsem ji pustil a uviděl na jejím hrdle otisk mých prstů, trochu jsem se zarazil.

Stáhl jsem si kondom z péra a odhodil ho do koše. Když jsem si zapnul kalhoty, hodil jsem po každé z nich sto eurovku. Nepromluvily, ani si ji nevzaly, jen seděly na posteli jako dvě sochy a dívaly se na mě, jako bych měl být jejich spasitel.

Nespasím nikoho, natož dvě děvky, jejichž práce byla nechat si líbit cokoliv.

S vrtěním hlavy jsem opustil pokoj a prošel okolo tanečního pódia a baru ven z klubu.

„Pane,“ vyhrkl ten pikolík, který mi parkoval auto. „Nevěděl jsem, že budete končit tak brzy, hned vám dojdu pro vůz.“

Sjel jsem ho pohledem a sáhl do kapsy pro krabičku cigaret. Jednu jsem si zapálil a díval se, jak běží.

Neuspokojil jsem se tak, jak jsem chtěl. Moje frustrace narůstala, protože vystříkat se do kundy neznámé holky mi nedalo to, co jsem chtěl.

Nebo spíš, koho jsem chtěl. Chtěl jsem *její* kundičku, tu těsnou, kterou jsem si pamatoval. Chtěl jsem ženu, která šeptala moje jméno, když jsem ji zaplnil, tu, která se mohla dotknout kterékoliv části mého těla a mně to nevadilo.

Tu, kterou jsem zasraně nemohl mít, pomyslel jsem si a cigaretu zašlápl, když se přede mnou objevilo moje auto.

Sice zrovna teď nebyla moje, ale rozhodl jsem se, že na to seru a vezmu si, co chci.

Hodil jsem po pikolíkovi dvacku a nasedl do své krásky.

3.Kapitola (Casey)

„Jde jen o večeri, zlato, musíme jim oznámit zasnoubení,“ pousmála jsem se na Brandona.

„Nemám rád tvoji rodinu, kotě,“ trhl rameny. „Jsou divní.“

„Možná jsou trochu jiní, ale je to moje sestra, a já bych jí moc ráda tu novinku oznámila,“ zašeptala jsem a doufala, že ho to moc nenaštve.

„Dlouho tam ale nebudeme, Casey, mám práci, musím se ještě učit a jsem unavenější,“ podíval se na mě zelenýma očima.

„Klidně ti pak namasíruju záda,“ usmála jsem se.

„To bys udělala tak jako tak, na rozdíl od tebe jsem se v nemocnici nezastavil. Jsem strhanejší,“ ušklíbl se.

„To věřím,“ přikývla jsem.

„V kolik je ta večere?“ podíval se na hodinky.

„V sedm,“ odpověděla jsem mu a zamíchala omáčkou, kterou jsem připravovala na další den.

„Fajn, skočím do sprchy a můžeme vyrazit,“ pronesl a zadíval se mi pod ruce. „Co to bude, až se to vyhodí?“

„Jak to myslíš?“ nechápala jsem, když stál vedle mě a díval se do hrnce.

„Kotě,“ pousmál se a políbil mě na spánek. „Vždyť víš, že ty tvoje pokusy s vařením nikdy za moc nestojí.“

Byly chvíle jako tato, kdy jsem ho nenáviděla.

„Třeba se mi to tentokrát povede.“

„Třeba,“ rozesmál se a s hvízdáním odešel do koupelny.

Bydleli jsme v našem skromném bytě dva plus jedna, který jsme si pronajali před dvěma lety, a dnes, stejně jako tolikrát, se ozval pravidelný rytmus úderů postele o zeď vedlejšího bytu. Chápala jsem mladý, zhruba dvacetiletý pár vedle nás. Byli spolu krátce, co jsem stihla vypozerovat, a jejich apetit byl záviděníhodný. Nepamatovala jsem si, kdy přesně jsme spolu s Brandonem spali tak pravidelně, natož snad, kdy to bylo tak vášnivé, až bychom čelem postele bourali zdi.

Vzhledem k tomu, že byl Brandon dost často unavený, obvykle se po jednom ničemném kole odvalil a usnul dřív, než jsem stihla zhasnout lampičku.

Kolikrát v noci, když vedle mě hlasitě chrápal, jsem si říkala, že jsem možná tehdy udělala chybu, když jsem s ním do společného bydlení šla. Mohla jsem zůstat u Rhey, která se z Nathanielova sídla společně s ním odstěhovala do svého vysněného domku kousek od Moherských útesů.

Ale s Brandonem jsme spolu byli už dlouho, znala jsem jeho zvyky, věděla jsem, co ho naštve i co ho udělá šťastným, byť na krátkou dobu. Byl mým stálým stromem v mém kdysi nestálém životě. Byl tu pro mě, když jsem ho potřebovala. A když jsem se k němu nastěhovala, tehdy ještě do studentského bytu, první roky byly nejhezčí. Zahrnoval mě dárky a choval se ke mně, jako kdyby nikdo jiný neexistoval. Než ho to omrzelo a dárky ustaly. Místo slov chvály přišly občasné urážky, ze kterých jsem si moc nedělala, protože jsem věděla, že jde o srandu a on to nemyslí vážně.

Vypnula jsem hrnec na plotně, stáhla ze sebe oblečení a vydala se do koupelny, abych se k němu přidala ve sprše. Otevřela jsem prosklené dveře útulného sprchového koutu a přejela mu rukama po zádech.

Nebyl svalnatý, spíše šlachovitý a vysoký. Otočil se na mě s úsměvem na tváři a podal mi sprchový gel.

„Umyj mi záda.“

Zarazila jsem se, protože jsem mu nepřišla umýt záda, spíš jsem si přišla pro jeden, možná dva orgasmy, jen abych vypustila dnešní den z hlavy. Aby mě nestrašil duch minulosti.

„Jasně,“ řekla jsem místo toho a do rukou si nanesla trochu gelu.

Přejela jsem plochu jeho zad a rozmydlila zbytek mýdla v dlani.

„Víš, říkala jsem si, že jsme si dlouho neudělali hezký večer,“ pronesla jsem a moje ruka se ze zad přesunula do jeho klína. Přejela jsem mu přes penis a doufala, že se na mě hladově otočí a ojede mě.

Místo toho moji ruku odsunul a stoupl si pod proud vody, který mu dopadal na hlavu.

„Nemáme na to teď čas, Casey, vzpomínáš? Domluvila jsi nám večeri u tvé sestry, potáhneme se dvě a půl hodiny, jen abych viděl nepříjemný ksicht jejího manžela, ze kterého vyloženě cítím, jak mě nenávidí.“

„To není pravda, že tě nenávidí,“ zašeptala jsem. „Jestli tedy nechceš, nemusíme tam jet.“

„Abych to měl na talíři? Ani omylem, ty sis to vymyslela, takže jim pojedeme oznámit, že se budeme brát.“

„Že jsme zasnoubení,“ řekla jsem a ve stejnou chvíli zavřela oči nad chybou, kterou jsem právě udělala.

„Opravuješ mě?!“ ucedil.

„Jistě že ne,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Už jsem se lekl, že zavádíš nové móresy,“ rozesmál se a vylezl ze sprchy. „Mrskni sebou, zlato, nebo přijedeme pozdě.“

Když vylezl ze sprchy a omotal okolo svého pasu ručník, stoupla jsem si pod sprchu já a nechala ji, ať mě bičují teplé proudy vody.

Do mysli se mi vkradl dnešní den v práci a po tváři mi stekla slza, kterou Brandon pod vodou nemohl vidět.

Alex žije a objevil se tu, když jsem zasnoubená. Bez jediného slova vysvětlení odešel a nechal mě v ordinaci zmatenou a ubrečenou.

Přejela jsem si prsty po rtech, na kterých jsem ještě stále cítila ty jeho, a musela se otočit, abych skryla bolest, když jsem slzy nechala téct.

Tolik bolesti v jeho tváři, když zjistil, že si budu brát Brandona. To, jak zrychleně dýchal a jeho kdysi ledově klidné oči vypadaly jako bouřkové mraky. Rozbila jsem jeho svět na kousky pouhým prstenem na ruce.

Ale on mi můj svět rozbil v den, kdy odešel bez jediného slova.

„Jednou si tě vezmu, Casey Connely.“

Slova, která tehdy v noci na Arubě před svým zmizením zašeptal, mnou opět otřásla, jako kdyby to bylo včera.

„Casey, tak pohni!“ zahulákal Brandon.

Trhla jsem sebou a rychle vodu vypnula. Vysušila jsem si vlasy a okolo těla omotala ručník. Zapnula jsem fén a před zrcadlem začala sušit své dlouhé vlasy.

„Ty jsi přibrala,“ oznámil mi Brandon, který se za mnou objevil a okusoval jablko.

„Proč bych měla přibrat?“ otočila jsem se na něj.

„Protože to vidím,“ pokrčil rameny. „Vážně si hodláš sušit ty nesmyslně dlouhé vlasy? Kdybys mě poslechla, když jsem ti říkal, aby sis je ostříhala, nestrávila bys jejich vysoušením půl dne. Nechci se od tvójí sestry vracet uprostřed noci jen proto, že se budeš teď dvě hodiny fénovat.“

„Zapletu si je,“ povzdechla jsem si a fén vypnula.

„Nech se ostříhat,“ zopakoval. „Myslím, že na tu délku vlasů už jsi stejně stará, zlato. Řekni mi, která rozumná, skoro třicetiletá žena je má až do pasu? Žádná, protože ví, že je to nepraktické.“

„Rhea je má do pasu,“ poznamenala jsem.

„Jenže tvoje sestra nemusí pracovat, když ji Nathaniel vydržuje, i kdyby měla vlasy až na zem, má čas se o ně starat. Vede jen podělanou kavárnu,“ odfrkl si a odešel. „Ty na to čas nemáš, a ještě nás to zdržuje.“

Zadívala jsem se na sebe do zrcadla a projela si rukama vlhké vlasy.

„*Miluju tvoje vlasy, Princezno,*“ opět se mi v hlavě ozval Alexův hlas.

Byl to jeden z důvodů, proč jsem se nemohla ostříhat, ne proto, že by Alex stále miloval moje vlasy. Ale proto, že byly jednou ze vzpomínek na něj, když tady nebyl.

4.Kapitola (Alex)

Zastavil jsem svým autem na příjezdové cestě u zbrusu nového domu, ve kterém se svítilo. Novostavba, kde široko daleko stály jen tři budovy, navozovala pocit osamění, které jsem tak dobře znal. Zasunul jsem ruku do kapsy svých černých kalhot a druhou si zapálil cigaretu.

Všechno, co se stalo v uplynulých letech, kdy jsem tu nebyl, mě pobuřovalo. Čas se nezastavil tak jako v pekle, ve kterém jsem se ocítl. Lidi tu žili dál bez ohledu na to, jestli jsem tu byl, nebo ne.

Když jsem autem projížděl okolo domu, který jsem si kdysi pronajímал, svítilo se v něm. A tak jsem počítal s tím, že ho Nate buď prodal, anebo pronajal někomu jinému. Jen jsem doufal, že měl tolik duchaplnosti, aby mi vyklidil věci a uložil je do skladu v docích.

Za mými zády se ozval motor příjíždějícího auta, a tak jsem se otočil. Oprýskaná stará Corsa zastavila vedle mojí rudé corvetty a vypadala jako výsměch dnešní doby.

Za okýnkem spolujezdce jsem zaznamenal ženu, díky níž mi na jeden úder vynechalo srdce.

Při pohledu na řidiče se prudce rozeběhlo a moje ruka v kapse se automaticky sevřela do pěsti.

„Ahoj,“ zašeptala, když vystoupila. „Nevěděla jsem, že tu dnes budeš taky.“

„Ahoj,“ oplatil jsem jí. „Dostal jsem pozvánku s příkazem od tvé sestry.“

Řidič vystoupil a přejel mě nepříjemným pohledem. Držel jsem jeho oči a v duchu mu mlátil obličejem o kapotu. Neměl tušení, kdo jsem, což pro něj byly plusové body. Já naproti tomu moc dobře věděl, co je tenhle chlap zač. Vzal mi holku, kterou jsem chtěl. U které jsem se cítil naživu tak jako nikdy. Došel elegantními kroky až ke mně a natáhl přede mě ruku.

„Jsem Brandon.“

Zvedl jsem oči z jeho ruky a přejel mu přes vyhublé tělo až na hranatou čelist s dvoudenním strništěm. To, že se oblékl jako šupák a přijel v modré teplákové soupravě, to bych ještě chápal, byl ten typ. Ale to, že se nebyl schopný ani oholit, mě nasralo. Rhea nebyla jen tak

někdo. Byla to přítelkyně mého nejlepšího kamaráda. A tohle od něj byla vyloženeš neúcta. Popotáhl jsem z cigarety, zatímco moje druhá ruka ještě stále sepnutá v pěst vibrovala v kapse kalhot.

Když zjistil, že mu ruku nepodám, rychle ji stáhl ke svému tělu a zamračil se. Jeho zelené oči si mě měřily jako soka, kterým jsem nebyl. Kdybych chtěl, na místě bych ho zabil. A já jsem kurva chtěl, ale byla tu Casey. Nepochyboval jsem, že by mě za to nenáviděla.

„To je Alex,“ přispěchala mi na pomoc, jako kdybych neuměl mluvit. „Je to dobrý přítel Nathaniela.“

„Ještě jsem tě tady neviděl,“ pokýval hlavou.

Mojí odpovědí bylo opět mlčení.

To trapné ticho, které panovalo, přerušil zvuk otevírajících se dveří. Odrhl jsem od něj pohled a sledoval malou holčičku, která z nich vyběhla. Měla blondáté vlasy do půlky zad, které se jí vlnily do drobných prstýnků. Na tváři měla úsměv hodný oscarové hvězdy a na sobě ty nejmodřejší šaty, které jsem kdy viděl.

„Teto Casey,“ zakřičela, a když doběhla, skočila jí okolo krku.

Zarazil jsem se a pohlédl na ty dvě, které se objímaly.

„Teto?“ zašeptal jsem nechápavě.

„Máma říkala, že máte jako vždy zpoždění,“ zašeptala kousek od Caseyina obličej.

„Aby se máma nepoprděla,“ mrkla na ni Casey.

„Casey!“ napomenul ji ten sráč.

Rychle tu malou políbila na tvář a postavila ji na cestu.

„Teto?“ zopakoval jsem trochu víc nahlas.

Casey se na mě podívala a pokrčila ramený.

„Sedm let, Alexi, dost se toho změnilo.“

„Všiml jsem si,“ zamračil jsem se, zahodil cigaretu a vydal se k domu.

V ústrety mi vyšel Nathaniel, který se vůbec nezměnil. Jeho široká ramena halila stejně bílá košile, jakou jsem na sobě měl i já.

„Alexi,“ pronesl opatrně.

Srát na to, jak jsem se cítil, srát na to, jak se na mě díval. Potřeboval jsem kontakt někoho, koho jsem znal. Někoho, kdo mi pomohl.

